

Arrest

nr. 218 226 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1 / glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat T. HALSBERGHE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vader kwam op 6 juni 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 juni 2011 een asielaanvraag in. Deze asielprocedure werd na twee vernietigingsarresten (RvV 15 januari 2013, nr. X en RvV 13 december 2013, nr. X) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het arrest van 8 juni 2017 (RvV 8 juni 2017, nr. X).

1.2. Verzoeker kwam als minderjarige samen met zijn moeder en zijn broers en zus toe op het Belgische grondgebied in december 2015.

1.3. Verzoekers moeder diende op 5 januari 2016 samen met de kinderen een asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers moeder. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 8 juni 2017 (RvV, 8 juni 2017, nr. X).

1.5. Verzoeker diende op 4 april 2018 in eigen naam een asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 28 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten van Arabische origine te zijn en geboren te zijn uit een soennitische moeder en een sjiiitische vader. U verklaart Irak te hebben verlaten in december 2015 samen met uw moeder J.(...) M.(...) O.(...), A.(...)-S.(...) (O.V.: (...)) en uw broers en zus B.(...), A.(...), M.(...) en A.(...) omwille van de problemen die uw vader T.(...), A.(...) G.(...) (O.V.: (...)) zou hebben meegemaakt en waardoor hij al in 2011 Irak was ontvlucht en naar België was gegaan waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uw vader ontvluchtte Irak naar eigen zeggen omwille van problemen die hij kende met het Mehdi leger nadat hij als bewaker bij het Iraakse leger door hen verantwoordelijk werd geacht voor de arrestatie van twee van hun leden. Verder gaf hij aan dat hij werd veroordeeld voor desertie. U voegt toe dat u in november 2015, enkele dagen voor u Irak verliet, het slachtoffer werd van een ontvoering ingegeven door de soennitische achtergrond van uw moeder, waarbij u drie dagen werd vastgehouden, gemarteld en mishandeld. U zou uiteindelijk zijn kunnen ontsnappen nadat de locatie waar u werd vastgehouden onder vuur werd genomen door een andere voor u onbekende organisatie. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw paspoort en twee documenten inzake uw ontvoering voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde (CGVS pg 4,5), blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming, net zoals uw moeder J.(...) M.(...) O.(...), A.(...)-S.(...) (CG: (...);O.V.: (...)), hoofdzakelijk baseert op de vluchtmotieven van uw vader A.(...) G.(...à) T.(...) (CG (...); O.V. (...)).

In zijn hoofde werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen en er niet geconcludeerd kon worden dat de situatie in de provincie Thi Qar van die aard was dat hij in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) middels zijn arrest van 8 juni 2017. Het CGVS verwijst in eerste instantie bijgevolg naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw vader:

'Na bijkomend gedegen onderzoek dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er, rekening houdend met het geheel van uw ingeroepen feiten en voorgelegde documenten, niet in bent geslaagd uw beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Er zijn immers ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de arrestatie van twee leden van 'al-Mehdi' die betrappt waren op illegaal wapenbezit aan uw controlepost. Zo is het vooreerst merkwaardig dat deze personen met een gewone personenwagen door een vaste militaire controlepost zouden zijn gereden, in het bezit van verboden wapens. Immers, uzelf verklaarde dat er voldoende smokkelwegen bestaan om ongemerkt deze wapens te transporteren (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 7-8). De vraag dringt zich op waarom deze twee mannen hiervan dan geen gebruik hebben gemaakt. Uw uitleg als zouden de gearresteerde personen zichzelf belangrijk hebben gevonden door het recht op te eisen ongehinderd de controlepost te kunnen doorrijden, is weinig overtuigend noch plausibel. Door precies deze route te nemen en dan ook nog te proberen de militaire post te verschalken, maakten ze zich wel zeer verdacht en werden zij nauwkeurig gecontroleerd.

Daarenboven verklaarde uzelf dat de twee op het moment van hun arrestatie geen melding hebben gemaakt van hun betrokkenheid bij één of andere groepering of instantie met veel macht in Irak waaruit ze bepaalde privileges konden halen. Ze zouden u slechts in algemene en vage bewoordingen hebben verteld een belangrijke positie te bekleden (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 7-8). Het is echter onwaarschijnlijk dat deze personen betraapt op verboden wapenbezit hun banden met een machtige groepering of instantie zouden verbergen of niet kenbaar zouden maken indien zij ervan uitgingen dat dit hen nu net uit handen van de ordediensten zou kunnen houden. Voorts dient vastgesteld dat u verklaarde door uw getuigenis in aanvaring te zijn gekomen met leden van 'al Mehdi'.

U zou zijn bevolen opnieuw naar de rechtbank te stappen om er uw getuigenis in het voordeel van de verdachten te wijzigen. Echter, het is weinig geloofwaardig dat 'al Mehdi' van u geëist zou hebben een reeds afgelegde getuigenis voor de rechtbank te wijzigen. Volgens uw verklaringen zou dit in Irak mogelijk zijn vanwege de algemeen verbreide corruptie in het land (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 10-11). Zo verklaarde u dat 'al Mehdi' zich zou bezondigen aan corruptie en omkoping van overheidsmedewerkers, rechters en gevangenispersoneel. De militie zou volgens u zelfs zijn geïnfilteerd bij de strafrechtbank van Nasseriyah. Zo zou 'al Mehdi' erin zijn geslaagd veroordeelde militanten, beschuldigd van terroristische activiteiten, uit de gevangenis vrij te krijgen (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 10-11). Uit uw eigen schets van de macht en invloed van 'al Mehdi' in Irak, en vooral ook in Nasseriya, dient afgeleid dat het weinig geloofwaardig is dat, in de door u aangehaalde zaak, 'al Mehdi' niet rechtstreeks haar invloed binnen de rechtbank heeft doen gelden om haar militanten vrij te krijgen in plaats van u onder druk te zetten, zonder de garantie dat u hier zou op ingaan. Uw uitleg als zou 'al Mehdi' de rechtbank niet kunnen overtuigen zolang uw getuigenis geregistreerd en bevestigd staat is geheel niet aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 11). Immers, hiermee ondergraaft u uw eigen verklaringen omtrent de macht en invloed van de militie binnen het Iraaks gerecht. Bovendien verklaarde u dat de rechter voor wie u zou hebben getuigd K. a. Z. noemt (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 9).

In uw aanvullende verklaringen verstuurd naar het CGVS na het gehoor (toegevoegd aan het administratief dossier) vermeldt u dat deze persoon naast rechter ook lid is van 'al Mehdi', met andere woorden iemand die de verdachten op zich al 'goedgezind' is. Het is dan ook zeer merkwaardig dat militanten van 'al Mehdi' hun partijgenoot en rechter niet direct hebben aangesproken om de verdachten vrij te krijgen. Gezien 'al Mehdi' er reeds meerdere keren in is geslaagd veroordeelde militanten uit de gevangenis vrij te krijgen kan het niet moeilijk zijn om een rechter – die tot hun eigen partij behoort – te overtuigen. Deze piste zou bovendien veel meer kans op slagen maken. Voorts is het merkwaardig dat u niet wist te vertellen of uw drie collega-militairen, die zoals u ook een getuigenis ten laste zouden hebben afgelegd, ook door 'al Mehdi' onder druk zouden zijn gezet om hun getuigenis te wijzigen.

Uw uitleg als zou u na de dreigtelefoon uit angst voor 'al Mehdi' alle contacten met het leger hebben verbroken is geheel ongeloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 11-12). Van een persoon die meent door 'al Mehdi' bedreigd te zijn geweest dient aangenomen dat hij poolshoogte heeft genomen bij zijn collega's die zich in een gelijkaardige situatie bevinden teneinde meer informatie te bekomen en het eigen vervolgingsrisico beter te kunnen inschatten. Uzelf verklaarde nog een tiental dagen, namelijk tot 21 mei 2011, in 'al Batha' in de provincie Nasseriya te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 1, p. 11-12). Het is geheel ongeloofwaardig dat u al die tijd nooit contact heeft opgenomen met uw drie collega's die mogelijks met gelijkaardige problemen werden geconfronteerd. U verklaarde wel uw verantwoordelijke officier te hebben opgebeld na de dreigtelefoon. De vraag dringt zich op waarom u dan ook niet uw collega's heeft gecontacteerd en bevraagd (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 12). In dezelfde context is het ook merkwaardig dat u niet bent ingegaan op het voorstel van uw officier dat hij u de nodige bescherming kon bieden binnen de kazerne.

Omdat hij u geen lijfwachten kon garanderen op uw privéadres heeft u besloten het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 12). Toch kan men zich de vraag stellen waarom u in eerste instantie al niet bent ingegaan op dit voorstel. In de kazerne was u alvast veilig en had u even de kat uit de boom kunnen kijken en kunnen afwachten of er zich nog nieuwe feiten of verontrustende zaken zouden voordoen, en of de zaak misschien zou bekoelen. Dat u het onmiddellijk opportuener achtte om uw gezin en uw geboorteland te verlaten – een toch wel ingrijpende beslissing – zonder dat u eerst andere pistes heeft overwogen, is wel bijzonder opmerkelijk en laat vermoeden dat andere redenen aan de grondslag liggen van uw vertrek uit Irak.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat uw raadsheer, Mter R.(...), na het eerste gehoor op het CGVS, melding maakte van een gebrekkige vertaling door de tolk. Zo zou de tolk tijdens het gehoor gemompeld hebben waardoor ze onduidelijk zou zijn geweest omtrent de vertaling over het onderdeel van de macht en invloed van 'al Mehdi' in uw asielrelaas (zie schrijven van de advocaat, dd. 27 oktober 2011, toegevoegd aan het administratief dossier). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uzelf noch tijdens noch na het gehoor gewag heeft gemaakt van enige moeilijkheden met de tolk. Desondanks kreeg

u van het CGVS de gelegenheid uw verklaringen omtrent de macht en invloed van 'al Mehdi', alsook bijkomende opmerkingen, neer te schrijven en aan het CGVS te bezorgen.

Na het lezen van deze aanvullende verklaringen zijn er geen tegenstrijdigheden of incoherenties vastgesteld met uw eerdere verklaringen tijdens uw gehoor omtrent dit onderwerp. Hierdoor kan niet gesteld worden dat er vertaalproblemen zijn gerezen tijdens uw gehoor.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève te zijn. Het loutere feit dat u mogelijks werkzaam bent geweest als militair is onvoldoende om u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Het enige probleem waarvan u gedurende al die jaren (2008-2011) gewag maakt is bovenstaande bedreiging door 'Al Mehdi', een element dat niet geloofwaardig noch plausibel werd bevonden. U maakt dus evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer problemen zou moeten vrezen. Dit blijkt overigens ook uit de verklaringen die u aflegde omtrent uw broer S.(...). Hij zou sinds 2006 werkzaam zijn bij het leger en actueel in Bagdad zijn gekazerneerd, wat u zelf als een onrustige regio omschrijft in vergelijking met Nasseriya. Toch zou hij in Bagdad - zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag – geen problemen kennen en er zijn werk naar behoren kunnen uitvoeren (zie gehoorverslag 21/10/2011 CGVS, p. 2-3).

U verklaarde voorts, tijdens uw tweede gehoor, wel dat uw broer S.(...) bij een inval in de woning van uw moeder, tijdens zijn verlofperiode, zwaar werd aangepakt door het Mehdi-leger. Ten gevolge deze aanval zou uw broer invalide zijn en niet langer kunnen werken (zie gehoorverslag 03/06/2013, p.4, 7). Gezien uit voorgaande reeds duidelijk blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreiging door 'Al Mehdi' waar u voor uw vlucht uit Irak mee zou geconfronteerd zijn, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die uw familie na uw vlucht in maart 2012 nog zou hebben gekend met 'Al Mehdi', i.c. de inval in de woning in maart 2012 ten gevolge waarvan uw broer invalide is geworden en uw moeder kwam te overlijden.

De geloofwaardigheid van deze bijkomende feiten wordt voorts nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo is het vooreerst toch opmerkelijk dat u pas in het kader van uw beroepsprocedure, ingediend bij de RvV op 20 juni 2012, melding heeft gemaakt van deze nieuwe feiten. U heeft toen eveneens kopieën van stukken ter staving van deze nieuwe feiten aan uw verzoekschrift toegevoegd. Gezien u echter zelf verklaarde dat u reeds eind maart 2012 werd ingelicht over de inval in de woning van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 3) had u nog ruimschoots de tijd om de Commissaris-generaal van deze nieuwe feiten in te lichten en/of in het bezit te stellen van stukken ter staving van deze feiten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de Commissaris-generaal pas op 22 mei 2012, een tweetal maanden nadat u van het nieuws over de inval in de woning werd ingelicht, zijn aanvankelijke weigeringsbeslissing heeft genomen. U had aldus nog afdoende tijd om het CGVS na uw eerste gehoor in kennis te stellen van deze belangrijke nieuwe feiten. Dat u na uw eerste gehoor op het CGVS niet wist dat u nog toevoegingen kon maken en geen contact meer had met uw advocaat (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 3), is geen afdoende verklaring. Er kan toch van u worden verwacht dat u in het kader van uw asielprocedure met uw advocaat in contact zou blijven, minstens dat u uw advocaat zou hebben gecontacteerd van zodra u van deze nieuwe essentiële elementen op de hoogte werd gebracht.

De waarachtigheid van uw verklaringen als zou u door 'Al Mehdi' worden gezocht, komt voorts nog verder op de helling te staan door het feit dat uw familie voor de (beweerde) inval van 18/3/2012 nooit enig probleem heeft gekend. U hiernaar gevraagd, merkte u op dat 'Al Mehdi' voordien niet wist waar uw broers verbleven. Eenmaal ze deze informatie hadden, vielen ze de woning binnen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 6). Rekening houdende met uw beweringen betreffende de macht en de invloed van 'Al Mehdi' (zie supra) én gelet op het feit dat één van de burens van uw moeder in Al Fadliya een leider van het Mehdi-leger is die bovendien al langer dan uw familie woonachtig is op deze plaats (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013, p. 4), is het geenszins geloofwaardig dat het Mehdi-leger, indien ze daadwerkelijk naar u op zoek zijn/waren, niet eerder de mogelijkheid zou hebben gehad om uw familie op te sporen en bijgevolg bij hen langs te gaan om naar u te vragen. Immers, indien u effectief als getuige in een zaak voor de rechtbank zou hebben opgetreden kan er logischerwijs worden van uitgegaan dat u uw persoonsgegevens hierbij diende op te geven alsook dat men uw identiteit zou hebben geverifieerd. Dat 'Al Mehdi', over wie u zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat ze overal zitten en alles kunnen bereiken wat ze willen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 6), bijgevolg niet de middelen zou hebben gehad om zich aan de hand van deze informatie in te lichten over uw naaste familieleden en hun verblijfplaatsen, is geenszins aannemelijk.

De vaststelling voorts dat niemand van uw familie nog problemen kende nadat 'Al Medhi' op 18/3/2012 bij uw moeder en broers zou zijn binnengevallen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 7), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U verklaarde nochtans zeker te zijn dat het Mehdi-leger wel weet waar uw vrouw en kinderen zich momenteel bevinden (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 6). Dat 'Al Mehdi', die er tijdens de inval in de woning op 18/3/2012 nochtans mee zou gedreigd hebben opnieuw langs te komen als u zich niet zou aanmelden (zie vertaling proces-verbaal van de politie in groene map), sinds

uw vrouw naar Bahta verhuisde, geen enkele keer daar langsging op zoek naar u - ook al zijn ze, volgens u, op de hoogte van hun verblijfplaats - wijst er eens te meer op dat uw verklaringen niet voor waar kunnen worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als diende u Irak uit vrees te worden gedood door het Mehdi-leger te verlaten. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u omwille hiervan actueel ook niet naar Irak zou kunnen terugkeren.

Dat u voorts, ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak kan worden gedetineerd omwille van uw 'desertie', heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u noch tijdens uw eerste gehoor noch in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV hiervan ooit enige melding heeft gemaakt. Pas bij uw tweede gehoor op het CGVS werd dit element aangehaald, en dit dan nog door uw raadsman nadat u op het einde van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd naar uw vrees voor vervolging en/of u nog bijkomende elementen wilde toevoegen aan uw gehoor (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 10). Nadat uw raadsman verwees naar de problemen die u zal hebben omwille van uw desertie werd u voorts nog meermaals uitdrukkelijk gevraagd of u nog zaken vreemde los van het Mehdi-leger en hierbij werd expliciet verwezen naar zaken die u mogelijks vreest omwille van uw werk als militair, waarop u telkens ontkennend antwoordde (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 10). Pas wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of u problemen zal hebben omdat u zonder meer uw werk heeft verlaten, maakte u melding van een veroordeling omwille van het feit dat u uw werk heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 11). Dat u dit niet zelf vermeldde, laat weinig ruimte om geloof te hechten aan uw ingeroepen vrees om gedetineerd te worden omwille van desertie. Voorts bleek u niet in staat uw vrees te worden opgesloten omwille van uw desertie te kunnen concretiseren. U kwam immers niet verder dan op te merken dat elke militair die zijn werk verlaat, na een onderzoek, wordt veroordeeld. De beschikbare informatie spreekt uw verklaringen echter tegen. Zo blijkt enerzijds dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code, die in 2007 uitgevaardigd werd, dat voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar. Anderzijds blijkt uit dezelfde informatie ook dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Gevraagd wat u ondertussen weet van uw eigen situatie, stelde u dat u niets weet omdat u geen contact heeft met uw collega's. U bleek zelfs niet te weten of u ondertussen reeds effectief bent veroordeeld of niet. U merkte hierbij op dat, indien u reeds veroordeeld bent, de veroordeling naar uw huis zal worden gestuurd doch thans woont er niemand meer. U dan gevraagd wat u riskeert, stelde u dat het gaat over 10 jaar of meer (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 11). Tijdens uw derde gehoor verklaart u dan weer dat u waarschijnlijk enkel een celstraf van één jaar riskeert (zie gehoorverslag 12/7/2016, p. 8). Ook gevraagd naar de maximumstraf die u kan krijgen, moest u het antwoord schuldig blijven. U poogde uw onwetendheid te vergoelijken door op te merken dat u nooit administratief werk heeft verricht. Dit is evenwel geen afdoende uitleg. Het is immers geenszins onredelijk van u te verwachten dat u, die meent in geval van een terugkeer naar Irak te vrezen voor een gevangenisstraf, zou pogen te weten te komen of u effectief bent veroordeeld en/of zou willen weten welk risico u precies loopt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich niet heeft geïnformeerd noch dat u zich hiervoor blijkbaar interesseert (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 11 en gehoorverslag CGVS 12/7/2016, p. 9). Een dergelijk gebrek aan interesse laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw ingeroepen vrees voor detentie op beschuldiging van desertie. Bovendien kan u, die nochtans beweerde te weten dat er reeds een veroordeling volgt na 30 dagen afwezigheid (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 11), tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs voorleggen betreffende uw eventuele veroordeling omwille van uw desertie. U kan zelfs niet met zekerheid zeggen of u al dan niet veroordeeld bent (zie gehoorverslag CGVS 12/7/2016, p. 8-10). Gezien u reeds in mei 2011 Irak verliet kan er worden van uitgegaan dat u ondertussen, i.c. juli 2016, in staat zou zijn enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande uw veroordeling indien uw beweringen op de waarheid berusten. Dat u uw familie hier niet naar wil vragen omdat u hen niet het risico wil laten lopen dat ze 'ontdekt' worden, kan, gelet op het ongeloofwaardig karakter van de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend, niet worden volgehouden.

Wat betreft het verhoogd risico dat u zou lopen omwille van uw profiel als militair dient bovendien opgemerkt te worden dat dit risico's zijn die inherent zijn aan het beroep van een militair, iets wat u zelf ook aangaf en waarvan u ook op de hoogte was toen u in Irak werkte als militair. Gelet op de huidige situatie in Irak, haalt u voornamelijk aan dat Irak momenteel in een burgeroorlog verkeert en dat u als militair in Irak het risico zou lopen om naar het front en gevaarlijke zones gestuurd zou kunnen worden (gehoorverslag CGVS 12/7/2016, p. 6-8). Dit is echter louter een assumptie die u verder niet kan staven. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat Irak tot op heden geen dienstplicht kent en het Irakese leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren, wat

ook voor u het geval was (gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 3-4). Op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist u (of behoorde u te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict. Hiernaast haalde u ook aan dat, hoewel de veiligheidssituatie in Naseriya volgens u ok is, Daesh er nog altijd (bom)aanslagen kan plegen. Deze aanslagen zijn volgens u echter niet specifiek gericht tegen militairen, u verklaart immers dat zowel militairen als burgers hier het slachtoffer van kunnen worden (gehoorverslag CGVS 12/7/2016, p. 7-8). Uw loutere profiel als militair in Irak is bijgevolg ook onvoldoende om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw voorgelegde legerkaart, legerbadge, aanstellingsdocumenten bij het leger en foto's waarin u met collega-militairen figureert brengen geen extra elementen aan. De foto's tonen u in militaire klederdracht maar geven geen informatie omtrent de omstandigheden (tijd en plaats) waarin deze zijn genomen. Eén van uw legerbadges betreft ook duidelijk een kleurenkopie (geen origineel) waarop de hoofding in zeer amateuristisch Engels is opgesteld: oa. "Ministry of Devance" (Ministerie van Defensie). Uw voorgelegde identiteitsdocumenten, huwelijksakte, kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen en de kopie van uw woonattest bewijzen uw identiteit en afkomst uit Nasseriya, uw huwelijk en gezin welke hier niet ter discussie staan maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen. Overigens kon uzelf geen dagvaarding van de rechtbank voorleggen. Wel legde u een document neer van uw afgelegde getuigenis voor de rechtbank. Echter, dit document betreft een kopie en geenszins een origineel (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 9-10) waardoor de bewijswaarde gering is.

De overlijdensakte van uw moeder kan voorts hoogstens aantonen dat uw moeder ten gevolge een hartaanval op 18 maart 2012 's nachts is overleden. Dit gegeven op zich wordt niet betwist doch dat zulks zich zou hebben voorgedaan onder de omstandigheden zoals u deze heeft geschetst, blijkt geenszins uit de overlijdensakte. Wat het medisch rapport op naam van uw broer S.(...) betreft, moet voorts worden opgemerkt dat uit dit attest dan weer hoogstens kan worden afgeleid dat uw broer bepaalde letsels en breuken opliep ten gevolge waarvan hij actueel voor 50% mindervalide is. Wanneer en onder welke omstandigheden S.(...) deze letsels en fractures opliep, blijkt geenszins uit het document. De foto's die u voorlegde, en waarvan u beweerde dat zij uw broer afbeelden, vormen evenmin een begin van bewijs van de feiten die u aanhaalde. Dat het om uw broer zou gaan die staat afgebeeld op deze foto's, is vooreerst niet aangetoond. Dat deze persoon bovendien zijn letsels zou hebben opgelopen op de manier en het moment zoals door u aangehaald, blijkt evenmin uit deze foto's. Wat het proces-verbaal tot slot betreft, dient te worden opgemerkt dat dit een loutere weergave betreft van de verklaringen zoals uw broer Salem deze ten overstaan van de politie heeft weergegeven. Hiermee is nog geenszins aangetoond dat hetgeen Salem verklaarde dat er gebeurde zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan. Hier kan volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, doch zulks is in casu niet het geval. Daarenboven hebben Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde, dit gezien ze zowel binnen als buiten Irak, gemakkelijk langs illegale weg of via corruptie kunnen worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Dat uw raadsman bij uw verzoekschrift artikels voorlegt waaruit blijkt dat het in Irak gebeurt dat er aanvallen worden gepleegd op checkpoints, dient te worden gesteld dat een dergelijke algemene verwijzing niet afdoende is om uw vluchtrelaas te staven. Deze documenten hebben immers geen betrekking op uw persoon. Bovendien blijken de omstandigheden zoals ze naar voren komen in de artikels, anders te zijn dan de omstandigheden die u aanhaalde in uw vluchtrelaas. Waar u het had over het vervoer van verboden wapens, betreffen de artikels aanvallen op checkpoints. Het rapport van Amnesty International dat uw raadsman voorlegt om te wijzen op de mishandelingen die u te wachten staan in de Iraakse gevangenis betreft een algemeen rapport dat niet gelinkt is aan uw persoon. Het kan de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas dan ook niet herstellen. De artikels die uw raadsman voorlegde met betrekking tot aanvallen tegen politieagenten, moet worden opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op uw persoon en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas niet kunnen herstellen. De artikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak kunnen evenmin bovenstaande appreciatie van uw aanvraag wijzigen. Volledigheidshalve kan worden aangestipt dat de rapporten en artikels die bij uw verzoekschrift werden voorgelegd dateren van 2013 en eerder.'

U brengt geen elementen aan die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Bijgevolg kan ook ten aanzien van u niet worden gesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te koesteren omwille van de voorgehouden problemen van uw vader.

Los van de problematiek van uw vader, stelt u dat u eind 2015 werd ontvoerd, drie dagen vastgehouden en vervolgens kon ontsnappen nadat uw locatie werd aangevallen (CGVS, pg. 4,5). Dient echter te worden vastgesteld dat zowel uw moeder, die op 1 juni 2016 door het CGVS werd gehoord, als uw vader

die 12 juli 2016 een laatste keer werd gehoord op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van deze zogenaamde ontvoering, dit terwijl specifiek werd gevraagd naar in het geval van uw vader recente ontwikkelingen na 2013 (zie gehoorverslag vader 12/07/2016) en in het geval van uw moeder naar het risico dat zij en haar kinderen liepen na het vertrek van uw vader en de ontwikkelingen die zich erna hadden voorgedaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS moeder, pg.9). In beide gevallen werd met geen woord gerept over een mogelijke ontvoering van hun zoon. Nochtans stelt u dat uw moeder bij de ontvoering aanwezig was (CGVS, pg.4) en dat u uw vader in België meteen na uw ontsnapping hebt ingelicht over het voorval (CGVS, pg.5,6). Dat zij, terwijl specifiek navraag werd gedaan over vervolgingsfeiten, hierover niets hebben verteld, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas dat u twee jaar en een half later tijdens uw persoonlijk onderhoud uit de doeken doet. Uw geloofwaardigheid wordt vervolgens volledig teniet gedaan door de documenten die u ter staving van uw relaas voorlegt. Zo luidt de 'officiële stempel' op uw document – dat evenals uw ander voorgelegd document duidelijk een ingescand exemplaar betreft: 'Republic of Iraq, Ministry of Health'. Er dient geen betoog dat dergelijke documenten – die volgens u uw relaas dienen te ondersteunen - de geloofwaardigheid van uw relaas volledig teniet doen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u verwijst naar de soennitische achtergrond van uw moeder waardoor u beledigingen en mishandelingen diende te ondergaan (CGVS, pg.5). Alhoewel uw moeder geboren is als soennitische moslima, liet zij echter duidelijk optekenen in haar persoonlijk onderhoud van 1 juni 2016 haar echtgenoot te volgen in de sjiietische stroming van de islam en zich er eveneens tot bekeerde (CGVS moeder, pg. 3). Zij gaf tevens in haar persoonlijk onderhoud nooit spontaan aan hierdoor ooit problemen te hebben gekend, noch maakte zij melding van problemen wanneer er tijdens het onderhoud specifiek naar gevraagd werd (CGVS moeder, pg.4,5 en 7). Opnieuw kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u, die overigens zelf als sjiiet wordt beschouwd daar uw vader sjiiet is, beledigd en mishandeld werd omwille van de soennitische achtergrond van uw moeders familie.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Naast bovenstaande vaststellingen omtrent de door u voorgelegde documenten dient er nog te worden gewezen op het feit dat documenten enkel als ondersteuning kunnen dienen van een geloofwaardig relaas, wat hier allerm minst het geval is, en dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Uw paspoort is louter een aanwijzing voor uw identiteit, nationaliteit en herkomst maar doet geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiietische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te

verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Thi Qar niet naar Thi Qar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Thi Qar en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Thi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst op de overwegingen uit de beslissing waarbij het ongeloofwaardig wordt geacht dat verzoeker in november 2015 in Nasseriya zou zijn ontvoerd omdat hij de zoon is van een soennitische moslima. Hij haalt de valsheid van het neergelegde bewijsstuk aan, het feit dat zijn ouders ter gelegenheid van hun asielaanvraag geen melding hadden gemaakt van dit incident en het feit dat de moeder van verzoeker bekeerd was tot de sjiiitische stroming van de islam.

Volgens verzoeker had zijn vader niets verteld over het incident dat zijn zoon was overkomen omdat hij nog niet over een verblijfsstatuut beschikte in België, omdat hij geen enkele mogelijkheid zag om het lot van zijn zoon te verbeteren en omdat deze feiten zich hebben voorgedaan na het vertrek van verzoekers vader uit Irak.

Verzoeker stelt van zijn kant dat hij op omstandige wijze had uiteengezet hoe hij werd ontvoerd en hoe hij kon ontsnappen. Het loutere feit dat zijn document werd afgestempeld met een stempel met een foutieve vermelding, zo oppert verzoeker, kan hem niet worden aangerekend. Verzoeker antwoordt dat hij in detail op de vragen had geantwoord en dat hij een document had neergelegd.

Het motief dat zowel zijn moeder als zijn vader het incident niet hadden vermeld, is volgens verzoeker geen reden om de verklaringen van verzoeker als ongeloofwaardig aan te merken. Voorts stelt verzoeker dat hij omtrent de gebeurtenissen van 23 november 2015 niet verder door de *protection officer* werd bevraagd zodat hij niet kon uitleggen waarom zijn ouders hiervan geen gewag hadden gemaakt. Verzoeker stipt aan dat zijn ouders gehoord werden toen zij reeds in België verbleven en aan het relaas van verzoekers vader ook geen geloof werd gehecht, zodat zij er het nut niet van inzagen om dit incident nog te vermelden. Verzoeker concludeert dat het onvoorzichtig, onzorgvuldig en onredelijk was om hem niet verder te horen over hetgeen hem was overkomen.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker dat de beslissing geheel onterecht genomen is en een schending uitmaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in dit verband naar de 'COI Focus en de UNHCR Position on Returns to Iraq', die door de verwerende partij wordt gebruikt en naar hun appreciatiemarge om te stellen dat het veiligheidsrisico ernstig wordt onderschat. Naar het oordeel van verzoeker komen er wel degelijk aanslagen met burgerslachtoffers voor in Thi Qar, waardoor hij in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.2. Nieuwe elementen

Er werden door de partijen geen nieuwe elementen aangebracht.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooraf gewezen op het feit dat in het kader van de procedure geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing dat verzoeker zich hoofdzakelijk, net zoals zijn moeder, baseert op de asielmotieven die door zijn vader werden aangevoerd. De motieven die aanleiding gaven tot een weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekers vader worden in de beslissing weergegeven. Daarbij merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op deze appreciatie, waardoor ook ten aanzien van verzoeker niet kan worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging omwille van de problemen van zijn vader.

Naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker dat hij eind 2015 het slachtoffer werd van een ontvoering, wordt in de beslissing gewezen op het feit dat zowel zijn moeder als zijn vader nooit gewag hadden gemaakt van deze zogenaamde ontvoering. Verzoeker verklaarde nochtans zelf dat zijn moeder bij de ontvoering aanwezig was en dat hij zijn vader meteen na zijn ontsnapping had ingelicht over het voorval. Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker volledig teniet worden gedaan doordat de neergelegde stukken in gescande exemplaren betreffen en op één van de documenten een stempel met volgende vermelding werd aangebracht : *“Republic of Iraq, Ministry of Health”*.

Betreffende de soennitische achtergrond van verzoekers moeder wordt geteld dat zij weliswaar als soenniet geboren is, maar zich bekeerde tot de sjiietische strekking van haar echtgenoot. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat verzoeker beledigingen en mishandelingen zou hebben ondergaan omwille van de soennitische achtergrond van de familie van zijn moeder.

Op grond van zijn vaststellingen besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat er actueel in zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade onder de vorm van een bedreiging voor het leven of de persoon. Tevens wijst de commissaris-generaal erop dat er geen ‘persoonlijke omstandigheden’ worden aangetoond waardoor verzoeker een verhoogd risico zou lopen omwille van het in de provincie Thi Qar aanwezige geweld.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden

beslissing dit wetsartikel, dat betrekking heeft op navolgende verzoeken om internationale bescherming, zou schenden.

2.5.3. Enkel wanneer een beslissing dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen, druist een beslissing in tegen het redelijkheidsbeginsel (cf. RvS 17 juni 2013, nr. X).

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.5. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. X).

2.5.7. Verzoeker voert in zijn middel onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in december 2015 als minderjarige samen met zijn moeder toekwam op het Belgische grondgebied en op 4 april 2018 in eigen naam een asielaanvraag indiende (AD, stuk 12, bijlage 26). Verzoeker, die afkomstig is uit Nasseriya, verklaarde aanvankelijk dat hij vreesde in de plaats van zijn vader te worden ontvoerd en gegijzeld door het *Jaesh al Mehdi* omwille van de rol die zijn vader, die politieagent was, speelde bij een wapenvondst in een wagen van *Jaesh al Mehdi* (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 8 mei 2018, vragen 4 en 5).

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker plots gewag van het feit dat hij kort voor zijn vertrek uit Irak, op 23 november 2015, zou zijn ontvoerd door militieleden (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 juni 2018 p. 4-5). Tevens stelde verzoeker tot de soennitische strekking te behoren, niettegenstaande zijn vader sjiitisch is en zijn moeder zich ook tot het sjiisme zou hebben bekeerd (*Ibid.*). Terloops merkt de Raad op dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker zichzelf plots tot de soennitische strekking rekent, terwijl hij eerder had aangegeven dat hij zichzelf als sjiiet beschouwt (AD, stuk 10, Verklaring DVZ, 8 mei 2018, persoonsgegevens).

2.5.9. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn moeder ooggetuige zou zijn geweest van deze ontvoering, en hierbij slagen op haar hoofd gekregen hebben waarna zij twee dagen in het ziekenhuis diende te worden opgenomen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 juni 2018, p. 5). Verzoeker deelde ook mee dat zijn vader, die reeds sedert 2011 in België verblijft, onmiddellijk op de hoogte zou zijn gebracht van deze feiten waarna deze adviseerde om onmiddellijk uit Irak te vertrekken (*Ibid.*). Nochtans maakte verzoekers vader tijdens zijn meest recente interview van juli 2016, dat werd afgenomen na de voorgehouden ontvoering, geen melding van deze gewelddadige feiten die blijkbaar de onmiddellijke aanleiding vormden voor het vertrek van de moeder van verzoeker en de kinderen, hoewel uitdrukkelijk de vraag werd gesteld naar *“nieuwe ontwikkelingen”* (AD, stuk 8, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS vader, 12 juli 2016, p. 3). Ook verzoekers moeder vertelde niet over het incident

toen werd gepeild naar de veiligheidssituatie in het dorp na het vertrek van haar echtgenoot (AD, stuk 8, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS moeder, 1 juni 2016, p. 8-9).

2.5.10. Aangezien geen van beide ouders ooit melding had gemaakt van deze ontvoering uit 2015, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat deze feiten zich wellicht niet werkelijk hebben voorgedaan. De redenen die verzoeker in zijn middel aanhaalt voor het stilzwijgen van zijn ouders, met name dat zijn vader niet over een verblijfsstatuut in België beschikte, dat deze feiten zich hadden voorgedaan na zijn vertrek uit Irak en dat men het nut niet inzag om deze feiten te vermelden, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere gegeven dat verzoeker spectaculaire verklaringen had afgelegd over de voorgehouden ontvoering en de wijze waarop hij kon ontsnappen, houdt niet in dat deze feiten bewezen kunnen worden geacht. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij door de *protection officer* niet zou zijn bevraagd over de voorgehouden vervolgingsfeiten. Tijdens het interview werd verzoeker immers uitdrukkelijk gevraagd om daar wat meer over te vertellen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 juni 2018, p. 4).

2.5.11. Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn verklaringen twee stukken neer (AD, stuk 7, Documenten, 2 doc ivm problematiek, 18 juni 2018). Nergens wordt door verzoeker verhelderd waarom hij deze slechts ter gelegenheid van zijn persoonlijk onderhoud kan voorleggen, terwijl deze betrekking zouden hebben op feiten die zich 2,5 jaar eerder hebben voorgedaan. De commissaris-generaal stelde bovendien vast dat één van deze stukken een in gescand exemplaar is en dat het andere document zowel op de voor- als op de achterkant een stempel bevat met de vermeldingen *"REPUBLIC OF IRAQ"* en *"MINISTRY OF HEALTH"*. Het administratief dossier bevat bovendien landeninformatie waaruit blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 8, Landeninformatie, Irak 'COI Focus Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016, p. 8). *In fine* van het interview op het Commissariaat-generaal had de aanwezige raadsman van verzoeker overigens de aanwijzingen van vervalsing van de documenten bevestigd (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 juni 2018, p. 7). In zijn middel beweert verzoeker dat het gegeven dat het document werd afgestempeld met een stempel die een foutieve vermelding bevat, hem niet kan worden aangerekend, maar hij slaagt er niet in de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, waardoor verzoeker niet in aanmerking kan komen voor de erkenning als vluchteling.

2.5.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet omschrijft de vormen van *"ernstige schade"* als volgt:

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.13. Gelet op het bedrieglijke karakter van de verklaringen van verzoeker kan er geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden vrees voor vervolging en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het standpunt van de commissaris-generaal door te stellen dat het veiligheidsrisico in de provincie Thi Qar wordt onderschat. Op basis van de in het administratief dossier aangeleverde landeninformatie (AD, stuk 8, 'COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Zuid-Irak', 28 februari 2018) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld waren geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het meeste geweld in zuid-Irak is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. In de overwegend sjiitische zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wasit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en ISIS niet aan de orde. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Omwille van de hoofdzakelijk sjiitische bevolking blijven deze provincies grotendeels gespaard van het sektarische conflict in Irak. Er wordt in de landeninformatie gewezen op politieke en economische moeilijkheden en een aantal tribale conflicten.

Specifiek voor de provincie Thi Qar wordt de zware dubbele aanslag in Nasiriyah van 14 september 2017 vermeld.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij beweert dat er wel degelijk aanslagen met burgerslachtoffers voorvallen in Thi Qar, maar hij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal zijn appreciatiemarge te buiten zou zijn gegaan door op basis van de objectieve informatie, waarbij overigens rekening werd gehouden met de 'UNHCR Position on Returns to Iraq', te oordelen dat er in de provincie Thi Qar geen sprake is van een gewapend conflict. In elk geval levert verzoeker geen informatie aan waaruit zou blijken dat verzoeker, die geen 'persoonlijke omstandigheden' kan doen gelden, louter omwille van zijn aanwezigheid, een risico zou lopen bij een terugkeer naar Nasseriya in de provincie Thi Qar in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN